

Република Србија
УПРАВНИ СУД
5 У 27491/10
15.12.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Максимовић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Вукицом Латинковић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца ДЧ из Ч,, против решења Комисије Скупштине Фонда за социјално осигурање војних осигураника за ревизију и решавање у другом степену о правима из пензијског и инвалидског осигурања војних осигураника ... број ... број ... од ... године, у предмету новчане накнаде за телесно оштећење, у нејавној седници већа одржаној дана 15.12.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем које је донето у поступку ревизије и решавања о жалби, а у извршењу пресуде Управног суда 20 У. 8245/10 (2009) од 14.04.2010. године, мења се решење директора Фонда за социјално осигурање војних осигураника ... број ... од ... године у делу који се односи на датум признавања права на новчану накнаду за телесно оштећење и решава тако да се тужиоцу, кориснику пензије, признаје право на новчану накнаду за телесно оштећење у висини од 50% (VI степен) проузроковано околностима које нису професионална болест нити повреда на раду, у месечном износу од ... динара, почев од ... године, од када ће се вршити и исплата по том решењу. Решењем првостепеног органа од ... године тужиоцу је признато право на новчану накнаду за телесно оштећење у истом проценту и износу, с тим да му је то право признато од ... године.

Тужилац у тужби оспорава законитост решења туженог органа из свих разлога предвиђених Законом о управним споровима. Наводи да тужени орган није у потпуности поступио по пресуди Управног суда од 14.04.2010. године, јер је само променио почетак исплате новчане накнаде за телесно оштећење, а наводе жалбе који се односе на ретроактивно усклађивање новчане накнаде није оценио. Истиче да усклађивање новчане накнаде није извршено у складу са Законом о Војсци Југославије и Законом о Војсци Србије, те је предложио да суд тужбу уважи и сам реши ову управну ствар, или да предмет врати туженом органу на поновно одлучивање.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

По оцени навода у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, решавајући без одржавања усмене расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Правилно је, по оцени суда, поступио тужени орган када је уважио жалбу тужиоца у делу који се односи на датум признавања права на новчану накнаду за телесно оштећење, у складу са одредбом члана 113. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, а у осталом делу жалба је неоснована јер је износ новчане накнаде правилно одређен у складу са одредбама члана 257. став 1, члана 258. став 1. и члана 270. став 1. Закона о Војсци Југославије, отклонио повреде правила поступка на које је Управни суд указао у пресуди 20 У. 8245/10 (2009) од 14.04.2010. године и за одлуку је дао разлоге које, као довољне и на закону засноване, прихвата и овај суд.

Према одредби члана 113. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС", бр. 34/03 ... 111/05) новчана накнада за телесно оштећење исплаћује се од дана настанка телесног оштећења, али највише за шест месеци уназад од дана подношења захтева, ако је телесно оштећење постојало пре подношења захтева.

Одредбом члана 257. став 1. Закона о Војсци Југославије ("Службени лист СРЈ", број 43/94 ... 37/02 и "Службени лист СЦГ", број 7/05 и 44/05) је прописано да професионални војник код кога наступи телесно оштећење, стиче право на новчану накнаду за телесно оштећење без обзира на то да ли то оштећење проузрокује инвалидност, а ставом 2. истог члана је прописано да право на новчану накнаду за телесно оштећење остварује се према закону републике чланице којим се регулише пензијско и инвалидско осигурање, на терет средстава пензијског и инвалидског осигурања војних осигураника. У члану 258. став 1. истог закона је

прописано да основ за одређивање висине новчане накнаде за телесно оштећење чини најнижа плата чина која, по прописима о платама професионалних војника, припада за чин старијег водника у јануару у години у којој се остварује право на новчану накнаду за телесно оштећење. Чланом 270. став 1. наведеног закона је прописано да када је за решавање о праву по овом закону потребно утврдити здравствену неспособност због које наступа инвалидност професионалног војника, телесно оштећење или постојање потребе за сталну помоћ и негу од стране другог лица налаз, оцену и мишљење за утврђивање тих чињеница даје, у првостепеном поступку, надлежна ВВЛ комисија, а у другостепеном поступку – ГВЛ. комисија.

Из списка предмета произлази да је дана ... године, преко ВП ... ГМ, тужилац поднео захтев првостепеном органу за одређивање степена и процента телесног оштећења и да је на основу налаза, оцене и мишљења ВВЛ комисије Б број ... од ... године, решењем првостепеног органа од ... године тужиоцу признато право на новчану накнаду за телесно оштећење у висини од 50% почев од ... године. У поступку по жалби, тужени орган је прибавио налаз, оцену и мишљење ГВЛ комисија .. бр. ... од ... године, који је потврдио налаз, оцену и мишљење ВВЛ комисија Б од ... године да код тужиоца постоји телесно оштећење у висини 50%, које није проузроковано повредом на раду, те је решењем од ... године одбијена жалба тужиоца, које решење је поништено пресудом Управног суда 20 У. 8245/10 (2009) од 14.04.2010. године. Поступајући по наведеној пресуди, тужени орган је донео овде оспорено решење којим је делимично уважио жалбу и то у делу који се односи на датум признавања права на новчану накнаду за телесно оштећење, јер је захтев тужилац поднео године, а не ... године, како је наведено у првостепеном решењу, те у складу са одредбом члана 113. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, тужиоцу је признато право на новчану накнаду за телесно оштећење почев од ... године, док у осталом делу жалба је одбијена.

Суд је оценио наводе тужиоца, али налази да исти не доводе у сумњу законитост оспореног решења, јер је тужени орган на правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право и без повреда правила поступка, а у складу са правним схватањем суда изнетим у пресуди 20 У. 8245/10 (2009) од 14.04.2010. године.

Суд је решавао без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о

управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитива ове пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 15.12.2011. године, 5 У. 27491/10

Записничар
Вукица Латинковић,с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ВЈ